

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Michala Bobka v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Evou Vaškovou, advokátkou se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2022, č. j. 13 A 78/2022-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. 2192/2020-160-SPR/3, ve věci přestupku. Žalovaný tímto svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 16. 6. 2020, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a byl mu uložen správní trest.

[2] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[3] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[4] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[5] Jádrem stěžovateli argumentace je tvrzení, že byl poškozen na svých veřejných subjektivních právech tím, že správní orgán nevedl společné řízení o jeho přestupcích ze dne 23. 3. 2019 a 20. 4. 2019. Existuje však ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, v jejímž světle nelze této argumentaci přisvědčit (srov. např. rozsudek ze dne 18. 2. 2020, č. j. 1 As 363/2019-35, rozsudek ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36, č. 3963/2020 Sb. NSS, či již rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, č. 2248/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal tuto judikaturu rozpornou. Necítí ani potřebu se od této judikatury odchýlit. Dle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného dostalo požadavkům uvedené ustálené judikatury. Městský soud v napadeném rozsudku argumentaci žalovaného v intencích této judikatury náležitě přezkoumal v rozsahu žalobních námitek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 75/2005, sp. zn. 9 Azs 13/2013 atp.).

[6] V souladu s již citovanou ustálenou judikaturou městský soud správně došel k závěru, že nevedení společného řízení není samo o sobě vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí. Ze zákona ani z judikatury na něj účastníku řízení neplyne nárok. Společné řízení je pouze nástrojem k uplatnění zásady absorpce.

[7] Dále stěžovatel namítá vadu soudního řízení. Dle jeho názoru spočívá v tom, že městský soud „*zjevně přehlédl jeden ze žalobních bodů*“. Dle názoru Nejvyššího správního soudu městský soud danou žalobní námitku rozhodně nepřehlédl. S ohledem na detailnost a míru určitosti dané námítky (která v žalobě k městskému soudu spočívá v jedné větě, která nebyla jakkoliv dále rozvinuta či osvětlena), se městský soud s danou námitkou vypořádal mírou vrchovatou. Není rolí správních soudů domýšlet či dotvářet žalobní námítky za žalobce. Stručnost je pravda ctnost. Pokud však stěžovatel podává žalobní námítky v podobě holých vět, pak si nemá následně co stěžovat, pokud soud neopouští roli nestranného rozhodčího a neujme se aktivně role advokáta, který bude dotvářet podání za něj (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, a ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[8] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2022

David Hipšr
předseda senátu